

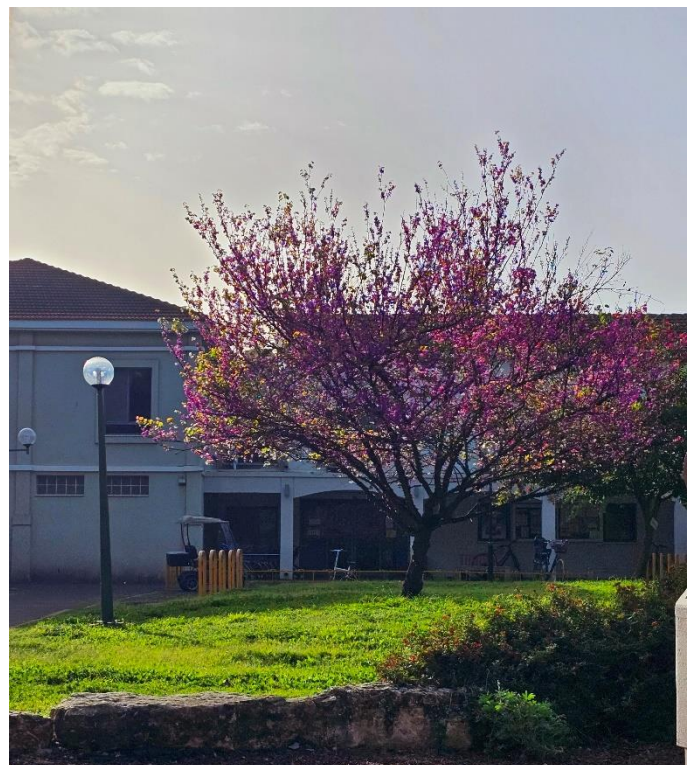

ברמה

עלון למידע - קיבוץ רמת יוחנן

צילמה: טליה גלוסקא

משולחן העורכת/ זוהר מור

תקופת המלחמה הקשה נמשכת. זמנים של חוסר וודאות, דאגות, מתחים, עצב על אלו שנפלו, אלו שנרצחו, המשפחות הכואבות, הפצועים בגוף ובנפש, החטופים שנשארו שם במצב בלתי נתפס, המפונים שנאלצו לעזוב את ביתם, המוני אנשים וילדים שמתגגעים ליקירם ולשגרה שהלכה לה. בתוך כל זאת, לא תמיד ברור אילו נושאים להביא לכם, הקוראים. אז מלבד עדכונים, מידע וברכות, בחרתי הפעם להגיש לכם ראיונות עם כמה אנשים:

שוחחתי עם **אליעזר גוטמן** על הקיבוץ שלנו, מי אנחנו, מה הביטוי של השינוי שעובר עלינו, על מודל התגמולים וההתפרנסות, מעמדות בקיבוץ ועוד...

נעם אדרי, ציירת, מספרת לנו על עצמה, על שיקולי החזרה לרמת יוחנן, ועל העיסוק באמנות - ציורים מדויקים של סיטואציות עבר מהקיבוץ.

מיה מיטב, היא סופרת ילדים, שנולדה ועזבה את הקיבוץ כבר מזמן, משתפת ומספרת על ההשראה לכתיבתה שנחקקה בזיכרונה מילדותה ברמת יוחנן,

תודה לכם ששיתפתם אותנו!

***כאן המקום להציע למעוניינים לשתף אותנו, לפנות אליי בכדי לספר בעלון על עשייתכם, או דעתכם במגוון נושאים.

צילמה: שחר חנין

אביב עולי-ימים וסוער
וסופו-

כבר כתוב בעלי ניצניו,
אבל הוא מסתחרר
כפרפר במעופו,
וכמוהו-נצחי בעיניו.

קצר וחטוף ושובר את הלב
לחשוב שהוא תקף ידעך
מבטו רק נפקח
אך התחיל ללבלב-
רק ניתן לי ותכף נלקח.

ואת ואני היודעים
ונורא הדבר שרק הוא לא-
עד כמה קצרים החיים,
החיים הקצרים שניתנו לו.

נדיב ונסער ומכאיב
קצר פה כל כך
האביב.

קצר פה כל כך האביב/ דוד גרוסמן

יש רגע קצר בין אדר לניסן
שהטבע צוהל בכל פה
הוא שופע חיים
שיכור ומבושם-
איך שיופי יכול לרפא!

נסער ומשולהב ומתיז
ניצוצות-
אך עוד רגע ייבול ויצהיב
כי הנה בשוליו כבר הקיץ ניצת-
קצר פה כל כך האביב.

קצר וחטוף ושובר את הלב
לחשוב שהוא תקף ידעך
מבטו רק נפקח
אך התחיל ללבלב-
רק ניתן לי ותכף נלקח.

ישיבת המזכירות – ועד ההנהלה 10-2024 – פרוטוקול

שם האגודה: קיבוץ רמת-יוחנן

תאריך הישיבה: 10.3.2024

מספר חברי ועד ההנהלה: 12

שמות המשתתפים: ארנון רוזמרין, עוזיא לינדר, מיכאל שגיא, אמיר יבור, שחר צור, כרמל דרור, לאה קוטלר, אליעזר גוטמן, אילנה קרוא, כרמי ינון, מעיין שהם, אור רובינסון.

סדר היום:

1. אישור פרוטוקול ישיבה 9-2024 מיום 3.3.2024
2. נוהל בחירת ממלאי תפקידים בכירים – בחינה מחדש (מוזמן: אילן בלושטיין)
3. רכב (מוזמנים: נח בן נחום, אלכס קליינר)
4. קשרי קהילה הנהלה – הצעת הצוות (כרמי ינון, ארנון רוזמרין)
5. יו"ר גלעד – חופשה מיוחדת:

דיון והחלטות:

1. אישור פרוטוקול ישיבה 9-2024 מיום 3.3.2024
החלטה: פרוטוקול הישיבה אושר ללא מתנגדים.
2. נוהל בחירת ממלאי תפקידים בכירים – בחינה מחדש (מוזמן: אילן בלושטיין)
רקע:
א. הנוהל הקיים (עודכן אסיפה 5.2023), מאפשר תיאורטית בחירה במועמד, גם אם קיבל תמיכה של פחות מ 40% , במקרה של קלפי בין שני מועמדים (סעיף 2.4.3).
ב. בנוסף, יש סתירה לכאורה בין הוראות הנוהל ובין נוהל קלפי ברמת יוחנן, המחייב אפשרות של "נמנע" בכל הצבעה (סעיף 8)
אילן: הבהיר כי אין סתירה, היות ו"נוהל בחירת ממלאי תפקידים בכירים", הינו נוהל ספציפי ואפשר שתקיים בו חריגה מ"נוהל הקלפי" שהינו נוהל כללי.
החלטה: סעיף 2.4.3 בהחלטה יעודכן, בהחלטת אסיפה, בנוסח הבא (תוספות בצהוב):
אם יהיו שני מועמדים יכולול פתק הקלפי שלוש עמודות: (1) "בעד" מועמד X, (2) "בעד" מועמד Y, (3) "נגד שניהם". ייבחר מועמד שקולות ה"בעד" שקיבל, רבים יותר מקולות ה"בעד" שקיבל המועמד השני וגם רבים יותר מקולות המצביעים "נגד שניהם", ובלבד שקיבל לפחות 40% קולות בעד ובלבד שהשתתפו בקלפי לפחות 50% מבעלי זכות הבחירה (כולל לעניין זה חברים שהצבעתם נפסלה). ככל שלא התקיימו תנאים אלו במצטבר, המועמד שקיבל את מירב הקולות, יועמד להצבעת קלפי כמועמד יחיד, כאמור בסעיף 2.4.2

3. רכב (מוזמנים: נח בן נחום, אלכס קליינר)

נח העלה כי: עם פרוץ המלחמה פורסם על צמצום צי הרכב, הוצג ואושר בהנהלת קהילה כהודעה. נמכרו 4 ותוכנן לתת עוד 4 לכפר עזה/ אחר. הרכבים נמכרו בפועל לפני שהחלטה פורסמה. מי שמשלם את המחיר הם בעיקר צעירים, במב"חים וכו'. בנוסף – מתעדפים בסידור במב"חים בשגרה על פני במב"חים בשירות מילואים.

אלכס העלה כי: בסופו של דבר צומצם צי הרכבים בשני רכבים בלבד וכי החלטת המזכירות בנושא תיעדוף הקצאת רכב (מזכירות 8.8.2021) קשה עד בלתי אפשרית ליישום, הן טכנולוגית והן משום שהורים מזמינים עבור ילדיהם/ עבור נלווים. אנו מתמודדים בדרך של התראות ושיחות עם חברים, נלווים וצעירים.

חברים העלו כי: מדי שנה נוספים לפחות 25 נהגים חדשים, לא ניתן להגדיל את צי הרכב בהתאמה. יש להסדיר גם את נושא עו"ח שהכנסתם נמוכה מאוד וצורכים רכב. בשל הלחץ – כלי הרכב אינם נקיים.

החלטה:

א. צוות לטיפול בנושא: מיכאל, כרמי, אלכס, חגי.

ב. הצוות יביא הצעה עד 1.5.2024.

4. קשרי קהילה הנהלה – הצעת הצוות (כרמי ינון, ארנון רוזמרין)

הוצגו הצעות לחיזוק קשרי הנהלה – קהילה, בדגש על הקשבה לציבור בדרך של שיחות אישיות עם חברים, קבוצות מיקוד וסקרים ומידע לקהילה, באמצעות אתר אינטרנט עדכני וידידותי, המאפשר קריאה נוחה בטלפון הנייד, התייחסויות וקישורים (לא ניתן לביצוע בקהילנט).

החלטה:

א. ההצעה מאושרת ומבורכת.

ב. יקבע דיון המשך, כולל הצגת עלויות ותקן נדרש.

ג. יש לבחון נושא תקן ואיוש לתחזוקת האתר + קהילנט.

ד. "ברמה" יישאר במתכונתו הנוכחית ובנוסף – ישולב באתר החדש.

ה. פרוטוקולים מזכירות - ישולבו באתר אך ימשיכו להישלח גם במייל.

5. ויוי גלעד: חופשה מיוחדת.

ויוי מבקש לצאת לחופשה מיוחדת ללא הסדרים מיוחדים, החל מ 1.4.2024.

החלטה: מאושר.

רשם: ארנון

ישיבת המזכירות – ועד ההנהלה 11-2024 – פרוטוקול

שם האגודה: קיבוץ רמת-יוחנן

תאריך הישיבה: 24.3.2024

מספר חברי ועד ההנהלה: 12

שמות המשתתפים: ארנון רוזמרין, עוזיא לינדר, מיכאל שגיא, אמיר יבור, שחר צור, כרמל דרור, לאה קוטלר, אליעזר גוטמן, כרמי ינון, מעיין שהם,
נעדרים: אילנה קרוא, אור רובינסון.

סדר היום:

6. אישור פרוטוקול ישיבה 10-2024 מיום 10.3.2024
7. הצעה למגננון חלוקת בונס שנתי (מוזמנים: עופר לביא, מוטי חורש).
8. לקחים מהקמת אתרוג א' (מוזמנים: רון מור, יוחאי כהן)
9. עזיבה/ חופשה מיוחדת של חברי קיבוץ העובדים בענפי הקיבוץ ובתאגידיו:
10. אירוע אלימות – הודעה למזכירות

דיון והחלטות:

1. אישור פרוטוקול ישיבה 10-2024 מיום 10.3.2024
החלטה: פרוטוקול הישיבה אושר ללא מתנגדים.
2. הצעה למגננון חלוקת בונס שנתי (מוזמנים: עופר לביא, מוטי חורש)
רקע: המזכירות, [בישיבתה מתאריך 6.8.2023](#), קבעה כי יוקם צוות, אשר יביא הצעה, אשר במידה ותתקבל, תוחל ב 11.2024. בהמשך הוטל על עופר ומוטי, להקים צוות מאוזן ולהביא הצעת עקרונות לשיוך הוני/ חלוקת בונס. הצוות שהתגבש: **עופר לביא, מוטי חורש, שחר צור, אורית שטייף, עודד גוטמן**. חברי הצוות העלו כי: ההצעה מייצגת פשרה והבנה כי אין הצעה "טובה לכולם", אלא הצעה טובה הינה הצעה מאוזנת, בה איש אינו מקבל את מלוא תאוותו.
עקרונות ההצעה:
 - א. מברכים על הקצאת הסכום הנדרש השנה ולסגירת הפערים היחסיים שנוצרו לבעלי וותק נמוך, בהסדר המענק הכספי.
 - ב. לאחר אישור ההסדר באסיפה/ קלפי, רשימת החברים הזכאים למענק הכספי תיסגר למצטרפים חדשים. חברים חדשים שיתקבלו לחברות לאחר סגירת הרשימה, יהיו זכאים לשאר רכיבי הבונס כפי שיוסבר בהמשך.
 - ג. מכאן ולהבא הקיבוץ ימשיך בחלוקת סכום של 5,814 ₪ (צמוד למדד הידוע מחודש ינואר 2013) לכל חבר/ה הזכאים למענק, בכל שנה, עד וותק מכסימלי של 43 שנים או עד הגיעו/ה לגיל 70, עבור הסדר המענק הכספי.
 - ד. מאחר ולאחר יישור הקו וסגירת הרשימה למצטרפים חדשים כאמור, הסכום השנתי לכיסוי רכיב המענק הכספי יעמוד על כ- 2 מיליון שקל מידי שנה וילך ויפחת לאורך השנים (בגין כל חבר שהגיע לגיל 70 או 43 שנות וותק), אנו מציעים לחזור ולחלק סכום נוסף כתלות בוותק של החבר וללא זכויות הורשה (להלן "**בונס שנתי תלוי וותק**").
 - ה. הבונס השנתי תלוי הוותק לחבר יחושב באופן הבא: סכום הבונס המוקצה לסעיף זה: מחולק בסך שנות הוותק של כלל החברים X שנות הוותק של החבר (שנות הוותק של

- החבר יחושבו לפי מספר שנות הוותק שצבר החבר עד גיל 70 ולא יותר מ-43 שנים) ואנו מבקשם להוסיף סכום נוסף לחלוקה כבר בשנת 2024 עבור סעיף זה, ו. יישמר היחס של 80% מסך הבנוס השנתי המחולק עבור חלוקה בגין מענק כספי (הורשה) + חלוקה בגין וותק (ללא זכות הורשה) ו-20% עבור חלוקה שוויונית.

הערות חברים:

- א. יש ללטש את ההצעה, באחריות: שחר צור, ארנון.
ב. יש להתייחס לנושא מודל תגמולים וסך המקורות.
החלטה: להמשיך דיון. הסדר כספי 2013 ישלח לחברים.

3. לקחים מהקמת אתרוג א' (מוזמנים: רון מור, יוחאי כהן)
יוחאי העלה כי: הקמת שכונה הינה אירוע חברתי ומקצועי. התקיימה הפקת לקחים משכונות קודמות. הבניה עצמה התקיימה היטב ובלו"ז מצוין.
בהיבט החברתי: טעות לבנות 10 דו משפחתי, התהליך יוצר תעבורה גדולה מדי. יש להתנות בנייה לחבר בהוכחת ביכולת כספית או גביה מראש. יש ליצור תמיכה לחברים המתקשים בקבלת החלטות/ ביצוע. להציב גבולות – במה החבר רשאי להתערב. צריך להטיל קנסות על דיירים שלא עברו.
בהיבט המקצועי: באתרוג האחרון התקיימה אי עמידה בזמנים, בעיקר עקב 3-4 דיירים אשר לא חתמו על התוכניות. המשמעות הכספית גדולה. צריך להעביר את נושא גז ודודי שמש לקבלן.
החלטה: דיון רחב על נושא הבניה למגורים, יתקיים בתוך חודש, באחריות אמיר.

4. עזיבה/ חופשה מיוחדת של חברי קיבוץ העובדים בענפי הקיבוץ ובתאגידיו:
המזכירות דנה בסוגיה העומדת לפתחנו ובאפשרות שחברי קיבוץ העובדים בתאגידים יעזבו או יצאו לחופשה מיוחדת, תוך המשך העסקתם בקיבוץ.
החלטה: שחר צור ולאח קוטלר יביאו הצעה בנדון, בהתבסס על החלטות קודמות.

5. אירוע אלימות – הודעה למזכירות:
עוזיא, מיכאל וארנון עדכנו כי: התקיים אירוע אלימות פיזית, אשר כלל מספר התרחשויות ומעורבים בו 3 חברים/ תושבים. כל אחד מהם טוען לתקיפה על ידי השני. טופל בזמן אמת ע"י מיכאל, עוזיא וארנון הצדדים התבקשו להגיש תלונה במשטרה, לא ברור אם התממש.
החלטה:
א. המזכירות מגנה כל אירוע אלימות.
ב. ככל שמתקיים אירוע אלימות, מצופה מהנפגעים להגיש תלונה במשטרה.
ג. יש להסדיר את סוגיית תפקוד המכבסה ומחסן הבגדים.

רשם: ארנון

קהילה רמת יוחנן היקרה,

בינוי בתי מגורים היה ועודנו מהנושאים החשובים ביותר לחברים. החל מימי קום הקיבוץ ועד היום אנו עוסקים בגודל הבתים, עיצובם, המרחב שסביבם ותכנון שכונות חדשות. בעוד שבעבר הרחוק הבתים היו צנועים וקטנים, כיום, בזכות השפעה שנוצר בעמל כפיים, טיפת מזל והרבה פלרם, חברים בורכו בבתי מרווחים ונאים. אך עליה וקוץ בה: ככל שהבתים התרחבו, גדל גם רצון החברים למעורבות בתכנון ועיצוב בתיהם, וכך גם גדלה ההשקעה הכספית של החברים בהם.

לאורך השנים החליפה רמת יוחנן את האדריכלים מתכנני הבתים. חלק מהשכונות תוכננו על ידי שניים או שלושה אדריכלים, בעוד שבשנים האחרונות חלקה של מיכל רימון גדל ושכונת אתרוג תוכננה על ידי בהשקעה והצלחה רבה. לאור פנייה של חברים שמיועדים להיכנס לשלב הבא בשכונת אתרוג, עסקה הנהלת הקהילה לאחרונה בסוגיית התכנון של השכונה. בקשת הדיירים היא לאפשר לבחור לעבוד עם אחד משני אדריכלים שיתכננו את השכונה, כפי שהיה בעבר.

הנהלת הקהילה שמעה בהרחבה את דעתם המקצועית של רון מור, מנהל ענף הבניין, יגאל אופק שריכז בעבר את הבנייה, ומיכל רימון שמרכזת את משרד התכנון בקיבוץ. לדברי יגאל תוכננו בעבר בהצלחה שכונות על ידי שני אדריכלים, כך שכל אדריכל תכנן חלק מן הבתים בשכונה. רון ומיכל תיארו את היתרון לתכנון על ידי אדריכלית בודדת: תכנון אחיד, ריכוז ואיגום משאבים, ועבודת הקבלן המבצע מול גורם תכנוני אחד. לאור המלצות אלו קיבלה המזכירות החלטה על מתכנן אחד.

בהמשך שמעה הנהלה הקהילה את הערעור של חצב יפה שעתידי לעבור לשלב הבא בשכונת אתרוג. חצב העלה את החשיבות החברתית של חלוקת התכנון לשני אדריכלים. הדיירים, שמסקיעים סכום כספי גדול, מעוניינים לבחור את האדריכל שיהיה נכון עבורם לעבוד עמו. בנוסף, תיאר חצב את היתרונות המרכזיים בתכנון על ידי שני אדריכלים: חלוקת עבודה בין שני משרדי תכנון המזרז את העבודה על השכונה כולה, אפשרות לחשיבה משותפת וחיזוק שני משרד תכנון ברמת יוחנן שיוכלו לתרום עוד שנים רבות לקיבוץ.

הנהלת הקהילה שמעה את הדעות השונות, ולאחר דיון שנמשך לאורך שלוש פגישות הנהלה, עלו מסקנות לגבי שתי סוגיות מרכזיות הדורשות התייחסות. האחת מקצועית גרידא, השנייה חברתית. לשתי החלופות יתרונות וחסרונות, והשפעה משמעותית על תכנון השכונה הבאה. חצב ביקש להביא את ההחלטה לאספת הקיבוץ. בהמשך לדיון הנרחב שהתקיים בהנהלת הקהילה, ולאור השיקולים המקצועיים והחברתיים השונים, החליטה המזכירות להעביר את הדיון לאספה ללא המלצה על חלופה זו או אחרת. יחד עם זאת, המזכירות ממליצה לחברים ללמוד את הנושא, להבין את ההשלכות שלו על המשך הבנייה בקיבוץ ולהשתתף באספה (ביום רביעי הקרוב) כדי ללמוד ולהשפיע על קבלת ההחלטות.

רשם: כרמי ינון, חבר הנהלת קהילה.

צילמה: שחר חנין

ראיון עם אליעזר גוטמן / זוהר מור

אמנם תקופה של מלחמה קשה ואולי לא נראה שמדויק עכשיו לדבר על נושאים אחרים, אבל בכל-זאת אני משוחחת עם אליעזר על הקיבוץ שלנו, מי אנחנו ומה עובר עלינו. ביקשתי להבין מה דעתו והאם להרגשתו אנחנו כבר לא ממש קיבוץ שיתופי.

אליעזר, בשנה האחרונה נראה כי יש מצד ההנהלה התגמשות לגבי מעמד שניתן להיות בו בקיבוץ- לעזוב ולהישאר לגור בקיבוץ, או לקחת שנת חופש ולהישאר בקיבוץ האם זה נכון לנו?

בשנה האחרונה נכנסנו למין סחרחורת גדולה מאוד, בגלל שההצעה על שינוי נדחתה, ולא סתם אלא ברוב גדול מאוד. אני מזכיר לנו שתוצאות ההצבעה היו 70% נגד, לעומת 30% בעד. אלו פערים גדולים. ההשפעה מכך בעיקר על אלו ש"סחבו ועדיין סוחבים את העגלה" היא שהם נכנסו למעין ייאוש, או אפילו מרה שחורה לא קטנה, ומנסים למצוא פתרונות לפגוש חלק מהכסף שהם עמלים עליו. הם רואים את עצמם כזכאים לפחות לחלקו, במיוחד שמהצד השני יש כאלו שחושבים שהם זכאים גם כן אך לא עושים בשביל זה יותר מידי. הפער הזה יצר סיטואציות מאוד קשות של חברים שבודקים את הגבולות ומנסים לגרד אותם, וההנהגה בקיבוץ (המזכירות- לצורך העניין) מנסה למצוא פתרונות. אנו נמצאים בצומת שאם פונים ימינה זוהי החלטה גרועה ואם פונים שמאלה זוהי החלטה עוד יותר גרועה. אנו בזמן של אלטרנטיבות שהן כולן רעות, כולן לא טובות, וברור לנו לגמרי שרמת יוחנן לא יכולה להמשיך להתנהל כשקבוצה חזקה עושה כראות רצונה. זה לא יעבוד.

בסופו של דבר זה יפגע גם בהם. לתקופה קצרה הם יעשו לביתם אבל בסופו של דבר המקום הזה לא יהיה אותו דבר כמו שהיה. הקיבוץ יהיה רע מאוד לכולנו. הסיבה היא שכשיש אחד משוגע בכל תחום, אנחנו כחברה יכולים לספוג את זה, אבל כשמדובר על תופעה רחבה אנחנו לא יכולים ולא נוכל, ואנחנו גם לא מוכנים לזה. לדוגמה: כשאחד החברים לצורך העניין עזב את הקיבוץ, או אחד קיבל שנת חופש אפשר לחיות עם זה, אבל כשזה יהפוך להיות תופעה של עשרות שיעשו את זה, לא נוכל להתקיים כרמת יוחנן שאנחנו מכירים: עם מערכות חינוך, הסעדה, בריאות, סיעוד, תרבות, ניהול משותף של הנכסים... כל הדברים האלו יפגעו ולא נצליח לתת שירות כשהכללים הבסיסיים ביותר מופרים לחלוטין.

ואם נדמה לנו שזה יוביל לשינוי טוב. אז אנחנו מתבלבלים. זה לא נכון גם לאלו שרוצים את השינוי הגדול אך רוצים שעדיין תהיה כאן קהילה מתוקנת שעובדת לפי כללים ברורים שכולם נוהגים לפיהם.

בהמשך לשאלה הקודמת שלי, יאמרו חברים חזקים המושכים בעול זה שנים ומכניסים משכורות גבוהות מאוד בכל קנה מידה: "נמאס לנו לפרנס כאלו רבים שאפילו לא מוכנים להתאמץ למינימום הנדרש". אליעזר, אולי הם פשוט צודקים? מה דעתך?

בנוגע לשאלתך - שאנשים רוצים לעשות לביתם וכבר לא מוכנים להתחלק בכל כישרונם עם אחרים בקהילה, (אנשים יותר חלשים או אנשים שבחרים לתרום פחות לקהילה), הדברים מובנים לגמרי. אבל באמת יש אפשרות בחירה לכל אחד. ראשית - אף אחד לא מחייב את אותם אנשים לחיות ברמת יוחנן. שנית - אם נשארים פה זה חלק מהמחיר: ההחלטות הן קהילתיות של הקבוצה ומה שמחליטים, בסוף מיישמים קו עם זה, גם אם זה לא נוח. זה חלק מהבחירות שלנו בחיים. לי ברור שבאמת אנחנו צריכים לזוז מנקודת הנוחות הזו, בעיקר בגלל אותם חזקים שרוצים שנעשה עוד קפיצה. יהיו כאלה שיאמרו קפיצה כאלו שיגידו שהקפיצה היא לתהום, ויש שיגידו שזו קפיצה לשמיים, וצריך לעשות את זה עכשיו. זה ברור לי.

מודל התגמולים זה השלב הבא. על פניו, צריך עבורו להביא הרבה כסף. מאיפה יגיע, מהתייעלות? אז למה אנחנו לא מצליחים להתייעל כבר היום אפילו ללא המודל?

תגמולים זאת פשרה בין שתי קבוצות גדולות בקהילה. קבוצה המהווה 30% מהקהילה היא קבוצה גדולה מאוד שצריכה לקבל מענה לתגמול כספי. ברור לי לגמרי שהמשמעות של פשרה היא שאף אחד לא מקבל מלא תאוותו. הפשרה המוצעת היא זו: אנחנו לא משנים דבר מלבד קבלת תוספת של כ- 15% מתוך השכר נטו שלנו לתקציב האישי. בתקווה שאותם 15% ייצרו אצל החברים מוטיבציה להגדיל את נטו ההכנסה לרמת יוחנן.

בנוגע לשאלה בעניין המקור של הכסף, היא טריקית, ואסביר למה היא טריקית. כי אני מניח ששואלים אותה בעיקר אותם אנשים שלא רוצים שינוי. ההוכחה לכך מאוד פשוטה כי כשאנשים רוצים כסף למגזר החינוך, לדוגמא, אז לא שואלים "מאיפה יגיע הכסף?", וכשרוצים לתת בונוסים יותר גדולים - לא שואלים "מאיפה הכסף יגיע?". כשרוצים לעשות שייכים המוניים לא שואלים "מאיפה זה יגיע?"... אותו דבר לגבי אלו שרצו את השינוי הגדול, הם לא שאלו מאיפה הוא יגיע, ושם מדובר על צורך בעשרות מיליונים. גם פה זה נכון. הרי ברור לגמרי שהכסף יגיע ממקורות רמת יוחנן, ואם לא יהיו מקורות שכאלו, תהיה בעיה. ברור לחלוטין שגם אם לא יהיה מחר שום שינוי, אנחנו נגדיל את התקציב ברמת יוחנן בכ- 10%-15% כי התקציב שלנו, של החברים, נשחק. לאורך יותר מ-15 שנה לא שדרגנו את התקציב. יוקר המחיה עלה, המון הפרטות קטנות היו ברמת יוחנן, כאלה שלא הרגשנו בהן, אבל בפועל בסוף - זה מסה של הוצאות גדולות שנופלות על החבר ולא קיבלנו בשבילן מקורות כספיים. אז בעצם, הטענה שלי אומרת שאם נעלה 10% בתקציב, ונוסיף לזה עוד 15%, וניתן את כל החבילה הזו בצורה שונה בין חבר לחבר, לפי תרומת החבר לקהילה, למשק, לקיבוץ, אז יש לזה מקורות כספיים כמו לשאר הדברים, ולא צריך לצבוע את זה בדיוק ממה.

אליעזר, האם לדעתך מודל זה יעבור ונוכל לשחרר קצת לחץ לכולנו?

ברור לי שהמודל הזה חייב לעבור. ברור לי שעשינו טעויות בהצבעה הקודמת. אנחנו לא הגענו מוכנים בקטע של הסברה נכונה מול כל האוכלוסייה. לא עשינו עבודה אישית עם החברים כדי לשכנע את כולנו שרמת יוחנן חייבת לבצע את המהלך הזה כי אחרת יהיה רע

יותר לכולנו, לא רק לפרטים מסוימים, אלא לכולנו יהיה רע יותר. נצטרך הפעם לעשות עבודת שיווק כמו שצריך, במובן החיובי של המילה.

יהיה אסור לנו לאסוף לאותה חבילה של ה-15% כל מיני דברים אחרים צדדיים סקטוריאליים, כי כל תוספת מפילה ומורידה תומכים מההצעה המרכזית שהיא החשובה בעיקר. אחר-כך נוכל להביא עוד המון דברים צודקים כמו: בונסים נוספים לאוכלוסייה מבוגרת שבהחלט ראויה לקבל נתחים ממה שדאגו למה שנבנה כאן ושהיום אנחנו בעיקר נהנים מהפירות, ועוד הרבה דברים חשובים אחרים שנצטרך לקבל. אבל ההצעה הזו צריכה להגיע נקייה לגמרי, אחרת אנחנו פשוט ניפול עוד פעם.

אליעזר, תרצה להוסיף עוד משהו?

כן אני מבקש להוסיף - אנחנו חייבים להבין, ההנהלה היום ברמת יוחנן נמצאת בצומת מאוד מסובך. רוב הדילמות וההחלטות שאנחנו אמורים לקבל אינן טובות. אנחנו נמצאים כל פעם בין ברירות פחות טובות לעוד יותר פחות טובות, ושם אנחנו נמצאים - בצומת. אנחנו בהנהלה עושים מאמצים גדולים כדי לעשות טוב יותר לרמת יוחנן, שהיא אוסף של חברים. נשמח מאוד לקבל ביקורת כשהיא עניינית, שהיא מכירה את העובדות, כאשר היא יודעת מה היו החלופות, ולא סתם להוציא רפש, כי אותם אנשים שיושבים בהנהלות עושים את זה באמת מתוך בחירה, מתוך רצון לתרום לחברה שלנו, לכלכלה שלנו, לעתיד שלנו, וחבל שאנחנו יוצרים פה סיטואציות שהן באמת בלתי אפשריות. קשה היום כל-כך לנהל ברמת יוחנן, כי כל הזמן המנהלים סופגים וסופגים, זה לא סתם שאנחנו יוצאים לעבוד בחוץ ולא רוצים לנהל כאן, במקום הזה.

תודה רבה אליעזר על שיחה נעימה ועל הנקודות החשובות שהועלו בה.

"ערב גלגליות בחדר אוכל"

ציירה: נעם אדרי פדן

שיחה עם מיה מיטב – סופרת ילדים ונוער/ זוהר מור

מיה, ספרי קצת על עצמך לטובת הקוראים הצעירים ברמת יוחנן שלא מכירים אותך.

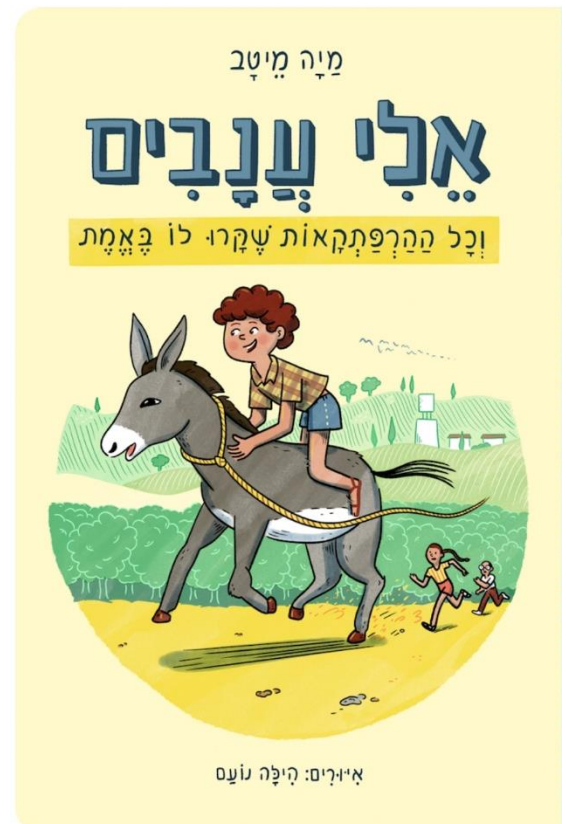
נולדתי וגדלתי בקיבוץ, בת זקונים לאילנה ודויד מיטב, אחות צעירה לליעד, אסף, עובד ומני. אנחנו חלק משבט רייזנר-פרי-שוהם הענף. מהמשפחה הגרעינית נשאר בקיבוץ רק מני ושתי בנותיו, שירה ואלה. נולדתי ארבעה ימים לפני פרוץ מלחמת יום הכיפורים, אותה "ביליתי" במקלט. גדלתי בלינה משותפת עד בערך גיל 10. הייתי בגן רימון ולאחר מכן בבית "פשוט". כילדה אהבתי לשיר, לרקוד בחגים ולהשתתף בהצגות, וביוזב' ה-50 לקיבוץ אפילו זכיתי להשתתף במופע שנחגג ברוב טקס והדר. לאחר השירות הצבאי עברתי לעיר הגדולה תל אביב, ללמוד ולהתפתח, וכאן אני חיה עד היום עם בן זוגי, איל, ושלושת הבנים שלנו. לפני כעשור התחלתי לכתוב שירים וסיפורים לילדים ולילדות, ומאז פרסמתי שמונה ספרים בהוצאות שונות. "אלי ענבים וכל ההרפתקאות שקרו לו באמת" הוא ספרי התשיעי הרואה אור.

את כותבת "דרוש כפר שלם (או קיבוץ) על מנת לגדל ספר", איזו השראה יש לך מהקיבוץ?

הכוונה שלי בציטוט, הלקוח מפוסט שפרסמתי בפייסבוק, הייתה להודות לכל מי שעזר לספר "אלי ענבים" לצאת לאוויר העולם. ההשוואה לקיבוץ מתבקשת, כי בימים הרחוקים בהם גדלתי, הילדים והילדות היו קצת של כל ההורים. הקיבוץ כולו היה כמו בית אחד גדול, מעבר לבית הילדים ולחדר ההורים. "אלי ענבים" נכתב על המשפחה שלי ובהשראת הקיבוץ, שתמיד נשאר חלק ממני. הרבה זמן חשבתי לכתוב ספר על הילדות בלינה המשותפת בקיבוץ, כי זה היה עולם כל כך שונה מימינו. גדלתי על סיפורי מיתולוגיה משפחתית של אחיי הגדולים, שקצת קשה להאמין שקרו באמת... בסוף כתבתי הרבה על האחים הגדולים שלי וקצת עליו.

לכולנו הרי יש גם קצת כאב בקיבוץ. את כותבת: "לקיבוץ רמת יוחנן, על האדמה והבית, שם צמחתי, כאבתי ולבלבתי". איך זה נחקק אצלך?

הספר נתן לי הזדמנות להיזכר בחיך ובגעגוע בקיבוץ של פעם – בקהילתיות, במדשאה הגדולה שליד חדר האוכל, בחברים מבית הילדים. רציתי לכתוב את הסיפור המשפחתי שלנו, אבל לתקן את מה שיכולתי על הדרך – את הבדידות, כאבי הגדילה, החיים בחברת הילדים, הלינה המשותפת, ועוד. ביקשתי להציץ על ילדותי כמשקיפה מבחוץ, ולראות שלצד הקשיים הרבים היו גם רגעים יפים. בעיקר המון עצמאות וחופש, הווי ייחודי וחוויות

בלתי נשכחות. בתור בונוס הרווחתי זמן איכות עם אחיי, ששיתפו אותי בזיכרונות רבים שאת חלקם לא הכרתי.

- ועכשיו ספרי קצת על הספר. זהו ספר ילדים עם איורים יפים, "אלי ענבים".

"אלי ענבים" הוא ספר ילדים אופטימי על הילדות בקיבוץ בתקופת הלינה המשותפת, וכך הוא נפתח:

"בקיבוץ רמת יוחנן שבעמק זבולון, בין גבעות, מטעים ושדות מוריקים, חי לפני שנים רבות ילד בשם אליהו ענבי, אבל כולם כינו אותו "אלי ענבים". הוא נקרא על שם דוד אליהו הגיבור שנפל בעת מילוי תפקידו, אבל אלי הקטן לא ידע לאן הוא נפל או מה זה "בעת מילוי". הוא חשב שזכה בכינוי בגלל שפעם אחת הוא היה פשוט מוכרח לטעום מהיין המתוק שנשאר בכוס של אליהו הנביא מליל הסדר שבגן רימון. אחר כך הייתה לו סחרחורת והוא נרדם ונחר כמו מסור, למרות שתמיד השתדל להתחמק ממנוחת הצהריים. המטפלת בקושי הצליחה להעיר אותו בזמן ללכת לבית הוריו, דינה ודובי ענבי, שבקיבוץ נקרא פשוט חדר. ומאז אותו מקרה כולם קראו לו אלי ענבים. ובקיבוץ, אולי אתם לא יודעים, כינוי שקיבלת בגיל חמש יכול להישאר איתך גם בגיל תשע, ואולי אפילו כל החיים."

הגיבור שלנו הוא מין ילד כזה שכל הזמן מסתבך בצרות, אבל איכשהו מצליח לצאת מהן בשלום. זו לא אשמתי, חס וחלילה! הוא טוען שזה רק בגלל הצרות, כי הן אלו שמסתבכות איתו. אולי זו לא הייתה אשמתי גם כאשר ננעל בחדר הממתקים שבאקונומיה, כשדהר כמו קאובוי על גבו של ברוטוס החמור במטע האבוקדו, או כשתכנן עם חבריו תעלולים לשומרת הלילה בבית הילדים. אולי, אך לשמחתנו הרבה – אף אחת מההרפתקאות לא הסתיימה באסון.

איזה ילד מצליח לשנע את כל הקבוץ ולצאת מזה בשלום?
הכירו את אלי ענבים!

בקיבוץ רמת יוחנן שבעמק זבולון, בין גבעות, מטעים ושדות מוריקים, חי לפני שנים רבות ילד בשם אליהו ענבי, אבל כולם כינו אותו "אלי ענבים".

כך נפתח ספרנו על ילדי "כנפית הענבים" ובראשם אלי בן התשע, שאיכשהו תמיד מצליח להסתבך בצרות. זו לא אשמתי, חס וחלילה! הוא טוען שזה רק בגלל הצרות, כי הן אלו שמסתבכות איתו. אולי זו לא הייתה אשמתי גם כאשר ננעל בחדר הממתקים שבאקונומיה, או כשתכנן עם חבריו תעלולים לשומרת הלילה בבית הילדים*. אולי, אך לשמחתנו הרבה – אף אחת מההרפתקאות לא הסתיימה באסון, ועל כל אלה ונוספות תוכלו לקרוא בספר משעשע, מותח ומלא שמחת חיים.

מיה מיטב, כותבת שירים וספורים לילדות וילדים, גדלה בקבוץ ונגרה בעיר. את ספרה השמיני כתבה בהשראת ילדותה בתקופת הלינה המשותפת. הוא מבסס על ספרי מיתולוגיה משפחתית (שקרו באמת) לאיזה הגדולים.

הילה נועם, מאירת, יוצרת קומיקס ומרצה באקדמיה לאמנות ועצוב "בצלאל". ספר הקומיקס שכתבה ואיירה, "חוצי", זכה בפרס ברוך הנהגה. נולדה ונגרה בתל אביב. אבל פילדה חלקה לגור בקבוץ ולטפל בחיות בפנות החי.

*אם אחד מהבטויים האלה לא מקר לכם, נדפדפו למלון הקצר שבסוף הספר.

"אלי ענבים" הוא ספר מותח, משעשע ומלא חופש ודמיון, שופע הווי קיבוצי. הוא מלווה באיורים מלאי קסם של המאירת הילה נועם. אני ממש ממליצה להורים לקרוא עם הילדים וליהנות מהנוסטלגיה. מנוקד ומיועד לגילאי 6-10, ראשית קריאה ומיטיבי שמיעה.

אגב, הסיפור מתרחש ברמת יוחנן, אבל את כל השאר המצאתי... וגם אם יהיו מי שיחשבו שהדמויות מזכירות להם א/נשים אמיתיים, חשוב לי

להקדים ולומר, שחוץ מהסיפורים של בני המשפחה – בדיתי הכול מהדמיון.

יש כיוון להמחזיז את הסיפור להצגה? אצלנו בקיבוץ יש קשרים.

שאלה רלוונטית! עוד כשהיה הספר בחיתוליו, אפילו לפני שהתקבל להוצאה לאור, הצעתי למעין יובל-שהם לכתוב מחזה בהשראתו ל- "תיאטרון הבית" הנהדר. מעין אהבה את הסיפור וכבר התחילה לעבוד על הרעיון, וממש בימים אלה קיבלנו אור ירוק. זאת תהיה סגירת מעגל נהדרת, כשאלו ענבים יחזור הביתה לרמת יוחנן.

ציירה: נעם אדרי "חדר לחם"

זיכרון ציורי/ נעם אדרי

לפני ארבע שנים, בעיצומה של מגפת הקורונה, החלטנו אלון ואני לחזור עם בנותינו לרמת יוחנן. כמה חודשים לאחר מכן נפטר טוביה יפה והוזמנתי על ידי משפחתו לתעד ולקטלג את עזבונו. טוביה היה דמות משמעותית עבורי. הוא למעשה "גילה" אותי בגיל 4, שכנע את ההורים שלי להשקיע בציד ציור מתקדם עבורי, ולימד אותי אקוורל. מאז, לאורך השנים, היה מתעניין בעשייתי ומספר לי על טכניקות חדשות וייחודיות שפיתח, ועל חומרים שהתחיל לעבוד איתם. למשל, כשגילה שאפשר לצייר על לוחות פלר"ם.

שלושים שנה אחרי, אני עומדת מול העבודות שלו מחדש, עבודות שנטועות עמוק בהווה של רמת-יוחנן, שהיא גם ההווה שעיצבה אותי, ומרגישה דחף גדול ליצור מחווה משלי. לא היה לי אז סטודיו, ובסגרים של הקורונה, כשעליה התינוקת ישנה בחדר הסמוך, התחלתי לצייר עם מה שהיה בבית – טושים של ילדים. הציור הראשון היה "ערב גלגליות" ואחריו, הציורים פשוט נשפכו ממני בזה אחר זה. רישומים זריזים וצבעוניים בהם ניסיתי להעלות על הנייר זיכרונות ילדות מהקיבוץ של שנות ה-80. בהתחלה זה יכול היה להיות כל קיבוץ, ובהמשך הדימויים נהיו ספציפיים לרמת-יוחנן. הדמויות היו אנשים ספציפיים. נהיה לי חשוב לדייק בפרטים. כמה חודשים לאחר מכן כבר שכרתי סטודיו, ואותם ציורים קטנים על נייר הפכו לציורי שמן-על-בד גדולי ממדים.

כשחזרנו לקיבוץ אמרו לי כל מיני אנשים: "את תראי, זה לא הקיבוץ שאת זוכרת, זה כבר לא אותו מקום". בהתחלה לא הבנתי למה הם מתכוונים, אבל ככל שציירתי עלו עוד ועוד זיכרונות של השיתופיות, התמימות, האחוה, רוח ההתנדבות והפשטות שבה חיינו. מהרבה בחינות, בגלל שעזבתי את הקיבוץ בגיל 5 כשיצאנו לשליחות בלונדון, ומאז חיינו בלונדון ובקיבוץ לסירוגין, הזיכרונות הוקפאו באיזה רגע בזמן והשתמרו בכל היופי שלהם. החיתוכים החדים האלה של העקירה, לא אפשרו להם להתמזג עם השגרה ולהיטשטש כפי שאולי היה קורה לו המשכתי לחיות כאן ברציפות.

זה כאילו שבמובן מסוים נשארתי אותה ילדה בת 5 שנעקרה מכאן. אני מסתכלת על בני גילי ואני זוכרת אותנו, ילדים זבי חותם, טסים על בימבות במדרכות, גולשים על ערמות כותנה, מקלפים תירסים בגיוסים. קשה לי לישב את זה עם האנשים המבוגרים שאני רואה היום, שכבר חובקים בעצמם ילדים זבי חותם ורצים אחרי הבימבות שלהם. כאן נכנסת האמנות, שמהרבה בחינות עוזרת לי, כמו שאני מאמינה שהיא עוזרת ללא מעט אמנים, להתמודד ולהתיידד עם הפער הזה.

אני מציירת מהזיכרון שלי וגם נעזרת בחומרי ארכיון, למרות שאין תמונות קיימות של מה שאני מציירת. את הרוב אני צריכה להביא מתוכי. אני מתחילה לייצר סקיצות בעפרון על נייר, מנסה לתפוס ולדייק את הזיכרון ככל שאפשר. לפעמים יש לי מראה מאוד ברור ומוחשי בראש ולפעמים זה משהו יותר אבסטרקטי, שיותר דומה לתחושה. איך מציירים תחושה? אני עושה כמה ניסיונות עד שאני מרגישה שזה הולך לכיוון שאני רוצה, שזה מעביר את הסובייקטיביות של אותו רגע בזמן. זיכרון זה דבר מתעתע וגמיש. בזיכרון הילדי בתים נראים יותר גדולים, אז אני מגזימה ומגדילה אותם. אני זוכרת עומס או צפיפות, אז אני מעמיסה פרטים בקומפוזיציה. אני לא מנסה לצייר באופן ריאליסטי אלא לומר משהו אישי על הדברים, לכן הדמויות לעיתים מוגזמות, גרוטסקיות, היתוליות. רוב ה"סצנות" שאני מציירת הן של קבוצה. מה זה אומר להיות חלק מקבוצה? האם זה דבר נעים ונוסף בטחון או שזה יכול להיות מאיים ומלווה בתחושות קשות? האם העדר מגוון או שהוא גם דורסני ליחיד?

הגופניות של הציור מאוד חשובה לי. אני משתמשת בהרבה חומר, בשכבות עבות של צבע שמן שאינן מדוללות. לא תמיד ציירתי ככה. הציורים מאוד גדולים. כשאני מעלה אותם

לרשת הם נראים פיציים, אבל במציאות הם כמעט בגודל של כל הקיר. אני רוצה שהציור

ישפיע על המתבונן/ת באופן פיסי, ייצר אצלו/ה תחושות בגוף, וזה משהו שקורה כשעומדים מול דברים גדולים במיוחד. זה מוזר ונעים לראות את הקהילה שלנו מתועדת בכזה גודל על הבד. ככל שהציורים מתרבים, אני חושבת לעצמי שנוצרת תמונה של חיים, של צורת חיים של קהילה, שהיא אמנם דומה לקהילות קיבוציות אחרות אבל היא גם יחידה במינה. היא שלנו, ומה שלא יהיה, הנה היא מתועדת עכשיו.

לפני כשנה וחצי ביקר בסטודיו שלי אבי איפרגן, האוצר של מוזיאון בר דוד בקיבוץ

ברעם, והציע לי על המקום להעלות תערוכת יחידה של העבודות. מוזיאון בר דוד הוקם במבנה שהיה בית הילדים של הקיבוץ, כך שאין מתאים ממנו לתערוכה שעוסקת בזיכרונות ילדות מהקיבוץ. התערוכה אמורה הייתה להיפתח במרץ 2024, אלא שאבי, כמו שאר חברי קיבוץ ברעם, מפונה מאז ה-7 באוקטובר והמוזיאון עצמו נמצא בשטח צבאי סגור. בינתיים אני ממשיכה לעבוד ולעבות את גוף העבודות אבל נכון להיום אנחנו לא יודעים מתי ואיפה זה יוצג.

מתחילת הפרויקט אני מעלה את הציורים לפייסבוק בזמן אמת. אני מקבלת המון תגובות, גם מחברים מרמת יוחנן וגם מבחוץ, וזה כל כך נעים ומפרה הדיאלוג הזה. בייחוד מחזקת וממריצה אותי הידיעה שהציורים נוגעים בכל כך הרבה אנשים ומהדהדים אצלם.

ציירה: נעם אדרי - "אחת עשרה וחצי"

מזל טוב!

למיכל ולאוריאל פלד להולדת הבת

אחות ליערה ולסער

נכדה לרוזי ולאודי פלד

ברכות לכל המשפחה

הרבה בריאות

נחת ואושר!!!

מזל טוב!

לרעות קרש וגולדי להולדת הבן

אח לעידו, נכד למירי וחיים קרש

ברכות לכל המשפחה

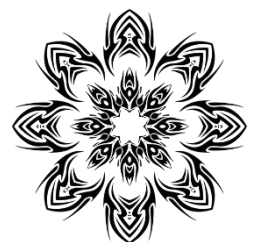
הרבה בריאות

נחת ואושר!!!

ברכות

לערן גלוסקא

שסיים בהצלחה לימודיו והוסמך כפרמדיק

מזל טוב לילידי חודש אפריל

שם פרטי	שם משפחה	שם פרטי	שם משפחה
ג'ימי זק	אדלן	אהוד	מלמד
יצחק	אדרי	סיסאי	מניוב
אבנר	אחיטוב	ורד	מרציאנו
תלמה	אחיטוב	דניאל	סאלווה
ניצן	אטון	מאיה	סול
הדי	אלניר	אוהד	סול סאלווה
אריה	אפרת	דקלה	סוסן
מרים	ארזי	ענר	עצמי
אמנון	אשל אסולין	אלון	פדן
ג'סטין	ביטי	אסתר	פוקסמן
נעמה	בלושטיין	רותם	פוקסמן
דור	בן בונאן	הגר	פיינשטיין
אופיר	בן בורהום	גפן	פרוש
מיכאל	בן טל	אביתר	פרץ
יאיר	בר אב	הראל	פרץ
ורד	ברבר	צ'וצ'ו	צ'ולה
לימור	גודקר אדרי	הדר	צולמן
נטע	גוטמן	בר	צוקרמן
כליל	גזית	סער	צור
אלכסנדר	דון	ליהי	צורף
יפעת	דינסטג פלד	יסמין	קאופמן
יותם	דרור	אלכסנדר	קלריך
ירדן	דרור	דורון	קפולניק
טל	הוברט	יהל חנה	קפולניק
אסיה	וילנצ'יק	דורון	רובינסון
עומרי	זית	דניאל	רודי
נועה	זמיר	ניצן	רודי
רואי	זמיר	דניס	רוזנברג
עופר	חורש	לוטם	רון
תמיר	חורש	שני	רוסלנדר
אולגה	טהר לב	גלי	רימון
ערן	יובן	מיקה	רימון
אמוץ	יפה	ברכה	שביט
עירא	יפה	איתמר	שגיא
מיכאל	ישראלי	רותם	שגיא
גיא	כהן	מיכל	שגיא ויילר
גל	כהן	מרים	שדה
נריה	כהן	אורון	שוהם
חגית	כהן ליכטר	פנינה	שורר
יעל	כרמון הרטמאיר	אילת	שחר
אביבה	לדרר	מוריה	שחר
סיוון הודיה	ליכט	איתמר	שלם
מיה	לנצט	עידן	שפיגלר
תומר	מוצרי		

צילמה: טליה גלוסקא

צילמה: שחר חנין

שבת שלום !!!

לקבלת עותק מודפס או דיגיטלי של עלון "ברמה"

barama2@kry.co.il

תוכן המודעות המתפרסמות בעלון הינו באחריות הכותבים

בלבד, העלון הינו הפלטפורמה להצגתן בלבד

צילומי השער: טליה

צילומים: טליה גלוסקא, שחר חנין, ציורים: נעם אדרי

עריכה, הקלדה, עיצוב, והפצה: זוהר מור

zohar@zmor.co.il

הגהה: אודי פלד